

Arrest

nr. 241 267 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Eerste verzoekende partij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Bagdad op 18.08.1978.
Tweede verzoekende partij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Bagdad op 20.03.1986.
Op 29.09.2015 dienden verzoekers een eerste asielaanvraag in.
Op 30.06.2016 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.
Op 27.02.2017 besliste het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen om de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers te weigeren.
Op 08.03.2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).
Op 29.03.2017 dienden verzoekers een beroep in tegen de weigeringsbeslissing dd. 27.02.2017 van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.
Op 30.09.2017 dienden verzoekers een aanvraag in tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
Op 09.10.2017 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 193 364 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd.
Op 31.10.2017 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.
Op 31.10.2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
Verzoekers hebben op 07.01.2018 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissingen.
Op 29.05.2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 204.598 het beroep dd. 07.01.2018 verworpen.
Op 01.08.2018 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.
Op 24.10.2018 heeft het Commissariaat-Generaal het verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.
Op 21.02.2019 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.
Op 20.05.2019 bij arrest nr. 221.412 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dd. 07.11.2018 van verzoekers verworpen.
Op 26.06.2019 heeft het Commissariaat-Generaal het verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.
Verzoekers dienden op 07.11.2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
Op 18.12.2019 bij arrest nr. 230.534 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dd. 10.07.2019 van verzoekers verworpen.
Op 13.02.2020 besliste de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).
Op 13.02.2020 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.
Dit is de bestreden beslissing.”

Dit feitenrelaas is correct.

1.2. De bestreden beslissing van 13 februari 2020, met kennisgeving op 18 februari 2020, luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.11.2019 + aanvullingen d.d. 24.12.2019 en 09.01.2020 werd ingediend door :

Mijnheer A.-D., M. A. H. (R.R.: …)
geboren te Bagdad op 18.08.1978

mevrouw: A.-M., R. S. S. (R.R.: …)
geboren te Bagdad op 23.03.1986

+ kinderen:

A.-M., R. M. A. geboren op 01.08.2007
A.-D., A. M. A. geboren op 24.04.2009
A.-D., M. M. geboren op 25.04.2012
A.-D., M. M. A. geboren op 23.06.2015

Allen nationaliteit: Irak
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen kwamen in september 2015 aan in België. Op 29.09.2015 vroegen zij voor de eerste keer internationale bescherming aan. Deze aanvraag werd afgesloten op 11.10.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven tot 01.08.2018 illegaal op het grondgebied. Op 01.08.2018 vroegen zij voor een tweede maal internationale bescherming aan. Deze aanvraag werd opnieuw negatief afgesloten op 22.05.2019 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ondertussen vroegen alle kinderen van het gezin internationale bescherming aan op 21.02.2019. Deze aanvragen werden respectievelijk afgesloten met een negatieve beslissing op 29.11.2019 voor R. en A. en op 23.12.2019 voor M. en M. De duur van de procedures – namelijk bijna 2 jaar en een maand voor de eerste, iets meer dan 9 maanden voor de tweede en respectievelijk 9 en 11 maanden voor de aanvragen van de kinderen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen halen aan dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst nu zij de voorbije vijf jaren hun leven in België zouden hebben uitgebouwd. Deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien werd hen 17.10.2017 en op 08.12.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De

bewering dat zij alhier sedert 2015 verblijven kan aldus om bovenstaande redenen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij in hun herkomstland nog steeds geconfronteerd zouden worden met moeilijkheden, dat zij vinden dat de Belgische asielinstanties een onvolledige en foutieve beoordeling zouden gemaakt hebben en dat de situatie in hun herkomstland nog steeds niet veilig zou zijn. Ook deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkenen geen enkel persoonlijk bewijs kunnen voorleggen die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun procedures tot vraag naar internationale bescherming naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat zij zich in hun land van herkomst in een sociaal financieel zwakke en kwetsbare situatie zouden bevinden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen bewijzen kunnen voorleggen die deze bewering ondersteunt noch kunnen zij aantonen waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug keren.

De aanvraag art. 9bis vermeldt vervolgens dat hun dochter M. medisch zorgbehoevend is en dat betrokkenen vrezen dat zij omwille van hun etnische afkomst geen voldoende medische zorgen zouden kunnen krijgen. Ook deze bewering kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkenen deze bewering met geen enkel bewijsstuk kunnen staven. Het blijft bij een blote bewering. Bovendien heeft de studie van het administratief dossier aangetoond dat M. zonder problemen kan behandeld worden in haar thuisland Irak, dat de nodige medische omkadering beschikbaar is evenals de nodige medicatie. En dat de medische zorgen als toegankelijk kunnen worden beschouwd. Deze bevindingen werden gemaakt naar aanleiding van de aanvraag art. 9ter die betrokkenen hebben ingediend.

Betrokkenen halen aan dat zij in Irak het risico zouden lopen om –als vreemdeling en indringer- meteen in het oog te springen en hierdoor gevaar zouden lopen om ontvoerd te worden. Opnieuw dienen wij hieromtrent te stellen dat dit een louter blote bewering betreft. Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat zij persoonlijk iets zouden moeten vrezen in Irak. Ook kunnen zij geen enkele reden aangeven waarom betrokkenen zouden gevisieerd worden of meer zouden gevisieerd worden dan anderen in Bagdad.

De bewering dat ‘de kinderen niet meer in staat zouden zijn om terug te keren naar een samenleving in Irak die niet meer de hunne zou zijn’ en dat R. ondertussen een verwesterde persoonlijkheid zou hebben wat vroeg of laat in botsing zou komen met de bestaande sociale normen en waarden; kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat de kinderen nog vrij jong zijn en dat er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken.

Betrokkenen halen verder aan dat de kinderen alhier naar school gaan, daar zij bij een terugkeer die scholing zouden dienen te onderbreken, dat zij zullen dienen in te schakelen in een totaal verschillend schoolsysteem, dat zij de Arabische grammatica niet zouden beheersen, dat de Arabische taal een moeilijke taal zou zijn voor de kinderen en dat de kinderen onderling Nederlands zouden spreken. Dit alles kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Wat betreft de bewering dat de kinderen de Arabische grammatica niet zouden beheersen, dat zij de Arabische taal voor hen moeilijk zou zijn en dat zij onderling Nederlands zouden spreken dienen wij op te merken dat het eerder ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Arabisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Bovendien waren de twee oudste kinderen 8 en 7 jaar bij hun aankomst in België. Het lijkt ons eerder ongeloofwaardig dat deze kinderen geen Arabisch meer zouden kunnen of al zeker niet dat zij het niet opnieuw zouden kunnen leren. Ook voor wat de jongste kinderen kunnen we opmerken dat de kennis van de taal snel verhoogd zou kunnen worden gezien hun jonge leeftijd en het feit dat dit de moedertaal is van de ouders. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen en het feit dat de twee oudste kinderen toch een aanzienlijk deel van hun jonge leven in Bagdad hebben gewoond, kunnen wij er redelijkerwijze van uitgaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken.

Betrokkenen verwijzen verder nog naar artikel 3, artikel 12, artikel 16 en artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Voor wat betreft artikel 3 van dit Verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Betrokkenen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Wat betreft het aanhalen van artikel 12 van dit Verdrag: hoewel de hoorplicht inhoudt dat betrokkene de mogelijkheid moet gegeven worden om haar standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, betekent horen niet dat betrokkene mondeling dient gehoord te worden. Art. 12.2 voorziet dat het kind dit zelf kan doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis wordt het kind vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van artikel 12 vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Voor wat betreft de loutere verwijzing naar artikel 16 (geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn privéleven, in zijn of haar gezinsleven(...)) en naar artikel 28 (recht op onderwijs) dienen wij op te merken dat betrokkenen niet aantonen op welke wijze deze artikels dan wel geschonden zouden worden. Het is aan betrokkenen om aan te tonen op welke wijze deze artikels dan wel zouden geschonden worden.

Betrokkenen menen dat gezien de lange duur van verblijf in België sinds september 2015 tot heden, zou een tijdelijke terugkeer naar Irak een schending van artikel 8 EVRM inhouden. Hieromtrent dienen wij het volgende te stellen dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aangetoond. Bovendien merken wij nog op dat een verblijf van vijf jaar in België amper opweegt tegen de duur van het verblijf in het land van herkomst. Betrokkenen verbleven namelijk veel langer in hun land herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zouden vormen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie- nl. dat zij zich gedurende hun ononderbroken verblijf hebben geïntegreerd, dat zij alhier sociale banden hebben opgebouwd, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij werkwilbig zouden zijn, dat zij een inburgeringscursus hebben gevolgd, dat zijn Nederlandse lessen hebben gevolgd en dat zij certificaten hebben behaald, dat de kinderen hier verschillende hobby's beoefenen, dat zij lokaal verankerd zouden zijn, dat zij verschillende getuigenverklaringen kunnen voorleggen en dat zij een aanbevelingsbrief kunnen voorleggen van mevrouw B.- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

*Betrokkenen menen dat een terugkeer naar Irak het integratieproces zal afbreken, zo mogelijks teniet zal gedaan worden, waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou wegvallen. Nogmaals, de elementen van integratie kunnen in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst wordt ingediend. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers (hierna: de verzoekende partij) de schending aan van:

"- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 & schending artikel 8 EVRM."

De verzoekende partij zet vooreerst louter theoretisch uiteen:

"A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te stoen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366)."

Concreet licht het middel het volgende toe:

“B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds september 2015 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedures van verzoekers en hun kinderen negatief waren afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoekers en hun kinderen en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 13 februari 2020 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen in verzoekers dossier zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Zo hadden verzoekers in hun aanvraag dd. 7 november 2019 en in hun twee actualisaties dd. 24 december 2019 en dd. 9 januari 2020 uitvoerig toegelicht dat zij in Irak nog steeds geconfronteerd worden met ernstige moeilijkheden en dat zij en hun kinderen er geen normaal en veilig leven kunnen leiden ; zeker niet indien zij na een langdurige afwezigheid in het buitenland plotseling zouden moeten terugkeren naar Irak waar zij meteen zullen opvallen.

Verzoekers hadden in hun 9bis aanvraag ook aangehaald dat hun dochtertje M. sinds lang medisch wordt opgevolgd in België en dat een plotse stopzetting van de medische behandeling om vanuit Irak de verblijfsaanvraag te moeten indienen, disproportioneel zou zijn.

Bovendien lopen de vier kinderen sinds 2015 school in België en riskeren zij een schooljaar te zullen verliezen.

In hun 9bis aanvraag legden verzoekers meer dan 70 stukken voor aangaande het schoollopen van de kinderen.

Verzoekers legden in hun 9bis aanvraag ook diverse certificaten voor ter staving van hun verregaande integratie-inspanningen alsook aanbevelingsschrijvens die bevestigden dat verzoekers lokaal verankerd zijn.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat ‘uitzonderlijke omstandigheden’ in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers verhinderen in hun land van herkomst, Irak, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze ‘uitzonderlijke omstandigheden’ voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende zou moeten zijn om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Irak terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen. Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun vlucht in september 2015 uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen ; hun langdurig verblijf in België sedertdien ; de lange duur van hun asielprocedures ; hun lokale verankering in België ; het gegeven dat verzoekers dochtertje M. een medische behandeling volgt in België en tenslotte het feit dat de kinderen van verzoekers schoollopen in België) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, en bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar Irak, waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers en hun kinderen verblijven ononderbroken in België sinds hun verzoek om internationale bescherming dd. 29 september 2015), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 13 februari 2020 te worden vernietigd."

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de motivering van een beslissing afdoende met zijn.

In dit geval geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde de reden waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden. De gemachtigde van de bevoegde minister legt op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de gedane aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte en de verzoekende partij maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden. De motivering is afdoende. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in dit geval artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf (Irak), om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.4. Concreet bekritiseert de verzoekende partij het motief dat de integratie en het verblijf in België sinds september 2015 als geen buitengewone omstandigheden aanvaard worden. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een niet objectief, onredelijk en onzorgvuldig gedrag. Er werd niet afdoende rekening gehouden met de veiligheidssituatie in Irak en dat de kinderen aldaar geen normaal en veilig leven kunnen leiden, zeker niet na langdurige afwezigheid in het buitenland. De verzoekende partij wijst op de medische geschiedenis van dochter M. waardoor de plotse stopzetting van de medische behandeling disproportioneel is en zij wijst eveneens op het schoolverlies.

In essentie herhaalt de verzoekende partij de gegevens die zij aanhaalde in de aanvraag van 7 november 2019 en de actualisaties van 24 december 2019 en van 9 januari 2020.

De bestreden beslissing antwoordt op deze elementen:

- Duur van het verblijf in België:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen kwamen in september 2015 aan in België. Op 29.09.2015 vroegen zij voor de eerste keer internationale bescherming aan. Deze aanvraag werd afgesloten op 11.10.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven tot 01.08.2018 illegaal op het grondgebied. Op 01.08.2018 vroegen zij voor een tweede maal internationale bescherming aan. Deze aanvraag werd opnieuw negatief afgesloten op 22.05.2019 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ondertussen vroegen alle kinderen van het gezin internationale bescherming aan op 21.02.2019. Deze aanvragen werden respectievelijk afgesloten met een negatieve beslissing op 29.11.2019 voor R. en A. en op 23.12.2019 voor M. en M. De duur van de procedures – namelijk bijna 2 jaar en een maand voor de eerste, iets meer dan 9 maanden voor de tweede en respectievelijk 9 en 11 maanden voor de aanvragen van de kinderen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen halen aan dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst nu zij de voorbije vijf jaren hun leven in België zouden hebben uitgebouwd. Deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien werd hen 17.10.2017 en op 08.12.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en

bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier sedert 2015 verblijven kan aldus om bovenstaande redenen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Rekening houdend met de tal van verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend, acht de Raad de behandelingstermijn van de gedane asielaanvragen niet dermate lang dat hieruit een lang legaal verblijf kan afgeleid worden. Al in 2017 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, zodat minstens van de verzoekende partij mocht verwacht worden dat zij niet in België kon verblijven op basis van hun asielaanvragen, later verzoeken om internationale bescherming. De door de verzoekende partij ingediende aanvragen, ook de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zijn afgewezen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het verblijf in België dermate lang is, deels dan nog illegaal, dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid.

- Veiligheid in Irak:

“Betrokkenen halen aan dat zij in hun herkomstland nog steeds geconfronteerd zouden worden met moeilijkheden, dat zij vinden dat de Belgische asielinstanties een onvolledige en foutieve beoordeling zouden gemaakt hebben en dat de situatie in hun herkomstland nog steeds niet veilig zou zijn. Ook deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkenen geen enkel persoonlijk bewijs kunnen voorleggen die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun procedures tot vraag naar internationale bescherming naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat zij zich in hun land van herkomst in een sociaal financieel zwakke en kwetsbare situatie zouden bevinden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen bewijzen kunnen voorleggen die deze bewering ondersteunt noch kunnen zij aantonen waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug keren.(...)

Betrokkenen halen aan dat zij in Irak het risico zouden lopen om –als vreemdeling en indringer- meteen in het oog te springen en hierdoor gevaar zouden lopen om ontvoerd te worden. Opnieuw dienen wij hieromtrent te stellen dat dit een louter blote bewering betreft. Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat zij persoonlijk iets zouden moeten vrezen in Irak. Ook kunnen zij geen enkele reden aangeven waarom betrokkenen zouden geïsoleerd worden of meer zouden geïsoleerd worden dan anderen in Bagdad.”

Ook dit motief is correct en niet kennelijk onredelijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er persoonlijke elementen werden toegevoegd aan hetgeen al werd behandeld. Uit de aanvraag en actualisaties blijken geen nieuwe elementen die de verzoekende partij aanhaalde in vergelijking met de laatst ingediende verzoeken om internationale bescherming. De Raad herinnert eraan dat het beroep, ingediend tegen deze verzoeken, telkens werden verworpen. Zo wordt gesteld in het arrest van de Raad met nr. 230 534 van 18 december 2019 in hoofd van A.-D. M.M.A.:

“(…)

1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende op 21 februari 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat: "Verzoeker verwijst integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door zijn zus R. in haar beroepsschrift dd. 10 juli 2019 (CGVS : X) werden ontwikkeld en maakt deze integraal tot de hare.

In haar beroepsschrift zette de zus van verzoeker het volgende uiteen :

(...)"

De Raad wijst op hetgeen inzake zijn zus (zaak nr. 234 673) werd beschikt:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 21 februari 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 29 september 2015 haar ouders hier een eerste verzoek om internationale bescherming indienden, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 27 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd immers geen geloof gehecht aan de aangehaalde vluchtmotieven van haar ouders. De veiligheidssituatie in Bagdad noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet. Haar ouders tekenden op 29 maart 2017 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing bij arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017. Op 1 augustus 2018 dienden haar ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 24 oktober 2018 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Haar ouders tekenden op 7 november 2018 beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. De RvV verwierp het beroep bij arrest nr. 221 412 van 20 mei 2019.

Uit het administratief dossier blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Haar ouders vermelden, in het kader van verzoekster haar verzoek, dat zij op aanraden van de sociaal-assistent een aanvraag in verzoekster haar naam indienden en stelden dat verzoekster niet terug kan naar Irak omdat zij daar vermoord zou worden door dezelfde mensen die de neven van haar vader daar vermoord hebben, omdat zij daar geen (adequate) scholing zou kunnen genieten, omdat zij daar omwille van de algemene veiligheidssituatie het risico zou lopen om ontvoerd, vermoord of verkracht te worden. Nog haalden zij aan dat zij psychische problemen zou hebben ontwikkeld door de huiszoekingen die zij meemaakte in Irak. Haar zusje M. zou omwille van een nieraandoening niet terug kunnen keren naar Irak. Zelf verklaarde verzoekster dat zij in België wil blijven omdat zij daar geen toekomst heeft, hier een huisdier zou mogen houden, hier veel vriendjes heeft, en graag kapster wil worden in België.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt zij de volgende documenten neer: foto's met vriendjes en klasgenootjes in België.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoekster stelt dat: "Tijdens haar onderhoud op het CGVS dd. 21 mei 2019 verwees verzoekster naar het dramatische voorval van haar twee neefjes AZ. en AL. die om het leven waren gebracht door elektrocutie door (dezelfde) gewapende mannen (die haar vader vervolgen) terwijl de kinderen in bad lagen.

Deze feiten hadden verzoeksters ouders aangewend om op 1 augustus 2018 hun tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties.

Op 24 oktober 2018 was het tweede verzoek van verzoeksters ouders niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeksters verklaringen aangaande het dodelijk incident dat haar neefjes was overkomen in Irak, hadden het CGVS ertoe kunnen / moeten aanzetten om een andere kijk te krijgen op de vervolgingsfeiten (tav de ouders).

In plaats van een automatische volgbeslissing te nemen t.a.v. verzoekster enkel en alleen omdat het CGVS op 24 oktober 2018 reeds een niet-ontvankelijkheidsbeslissing had genomen t.a.v. verzoeksters ouders ; had het CGVS deze gebeurtenissen vanuit het perspectief van het kind (i.c. verzoekster) kunnen & moeten beoordelen.”

De Raad merkt op dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk steunt op dezelfde gronden als haar ouders. Het eerste verzoek om internationale bescherming van haar ouders heeft, na onderzoek, aanleiding gegeven tot een weigeringsbeslissing van het CGVS en werd in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017. Het tweede verzoek van haar ouders werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het beroep tegen deze beslissing verwierp de Raad bij arrest nr. 221 412 van 20 mei 2019. Het feit dat, wat deze elementen betreft, het CGVS in de thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie bestreden beslissing heeft verwezen naar de beoordelingen van de verzoeken van verzoekster haar ouders, houdt niet in dat verzoeksters verzoek niet individueel of objectief zou onderzocht zijn. Door verzoekster werden er geen nieuwe of andere elementen voorgelegd waardoor de Raad kan besluiten dat deze beweerde problemen deze keer wel moeten worden geloofd. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alles wat verzoekster tijdens haar gehoor vertelde.

De commissaris-generaal heeft zich dus niet beperkt tot een beoordeling van de asielmotieven die overlappen met deze van haar ouders.

Verder wijst verzoekster er op dat zij hier in België school loopt, Nederlands spreekt en geïntegreerd is. Uit het loutere gegeven dat verzoekster hier school loopt en geïntegreerd is, kan niet worden besloten tot het bestaan in haar hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zal kennen omwille van haar verblijf in België. Zij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en geïntegreerd zal worden noch toont zij aan dat haar verblijf in België voor haar risico's inhoudt, dat zij haar leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekster echter in gebreke blijft.

Daar waar verzoekster poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoekster wordt vervolgd.

Verzoekster moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

4. Dienvolgens lijkt het erop dat ook verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

(...)”

Eenzelfde redenering wordt terug gevonden in het arrest van de Raad met nr. 230 532 van 18 december 2019 in hoofde van A.-D. M.M. en in het arrest nr. 229 331 van 27 november 2019 aangaande A.-D. A.M.A.

In het arrest van de Raad met nr. 221 412 van 20 mei 2019 over het verzoek tot internationale bescherming van de twee eerste verzoekers werd geoordeeld:

“(…)”

1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming op 27 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan hun beweerde vluchtmotieven. Tevens werd geoordeeld dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing in het arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in het kader van hun huidige volgend verzoek steunen op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden hebben uiteengezet, namelijk dat zij bedreigd worden door de Dawa-militie. Verzoekers voegen hieraan toe dat diezelfde Dawa-militie twee neefjes van verzoeker geëlektrocuteerd heeft waarna zijn oom een hartstilstand heeft gekregen, en dat een andere neef van verzoeker bedreigd en beschoten werd omwille van hem.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: een rapport van de brandweer inzake de brand in hun huurhuis, een brief van het politiekantoor naar de rechtbank inzake diezelfde brand, een verklaring van de huisbazin bij de politie, een verklaring van de politie bij het gerecht inzake de brandstichting, een document van de civiele bescherming aangaande de schade door de brand, 3 foto's genomen door de civiele bescherming, een usb-stick met foto's van het graf van de twee kinderen en verzoekers oom, een attest van verblijfplaats, de identiteitskaarten van hun kinderen en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
 “Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoekers zich louter beperken tot een verwijzing naar dezelfde feiten en vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij hun beweerde vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden.

In de mate verzoekers voorhouden dat het CGVS hen heden geweigerd heeft hoofdzakelijk omdat hun vorig verzoek reeds was afgewezen, wijst de Raad er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekers en de door hen nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (de moord op uw 2 neefjes en de dood van uw oom; de bedreigingen en aanval op uw neef Ali), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien bevatten de verklaringen van u en uw vrouw hieromtrent enkele opmerkelijkheden die weinig overtuigend overkomen. Zo is het opvallend dat uw vrouw niet uit eigen beweging stelt dat de oom na het horen van de dood van zijn zonen eveneens overleden is, en integendeel aanvankelijk zelfs expliciet ontkent dat nog andere familieleden gestorven zijn behalve de twee kinderen van de oom (DVZ vrouw 12). Evenzeer is het opvallend dat zij stellig beweert dat de neef Ali na de aanval samen met zijn gezin het huis heeft verlaten, terwijl u expliciet aangaf niet te weten of hij zijn huis heeft verlaten (DVZ 20). Het doet daarnaast überhaupt de wenkbrauwen fronsen dat de militie het dermate op u gemunt zou hebben, louter omwille van enkele mondelinge beledigingen, dat zij ruim 2 jaar na uw vertrek uit Bagdad uw neefjes zouden vermoorden en 3 jaar na uw vertrek het huis van een andere neef zouden beschieten en hem bedreigen teneinde u te lokaliseren. Dergelijk tijds kader en zelfs voor shia militie in Bagdad zeer verregaande disproportionaliteit komen zeer onwaarschijnlijk over.

De documenten die u inzake de brand neerlegt kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Ten eerste dateren de documenten van 2015, waardoor niet kan worden ingezien dat u deze documenten niet vroeger kon neerleggen. U poogde dit te verschonen door te stellen dat u niet wist dat uw huisbazin klacht had ingediend. Nochtans blijkt uit uw eerdere verklaringen dat u daar logischerwijze wel op de hoogte van zou zijn geweest: uw schoonvader stond klaarblijkelijk in contact met uw huisbazin in de periode na de brand. U verklaarde immers dat uw huisbazin uw schoonvader op de hoogte bracht van de brand en wenste dat u voor de kosten ervan zou opdraaien, waarna u via uw schoonvader zorgde

voor arbeiders die de herstellingswerken aan de woning uitvoerden (CGVS p. 13). Gezien het contact tussen uw schoonvader en huisbazin in de periode waarin zij klacht neerlegde, en het feit dat u of minstens uw familie zelf moest opdraaien voor een deel van de nasleep van de brand, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat u op de hoogte zou zijn geweest van de klacht in kwestie. Bovendien kon u bevreemdend genoeg originele documenten van de klacht van de eigenares (sommigen handgeschreven nota bene) bemachtigen, terwijl uit uw verklaringen op DVZ blijkt dat kopieën werden opgevraagd (DVZ verklaringen 17). Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat er in Irak een dermate corruptie heerst waardoor dergelijke documenten sowieso makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijskracht ervan zeer relatief maakt en waardoor uw documenten dan ook niet opwegen tegen de manifeste vaststellingen die inzake de geloofwaardigheid van uw relaas werden gedaan.

Uw woonstkaart legde u reeds tijdens uw vorig verzoek neer.

De identiteitskaarten van uw kinderen bevatten persoonlijke gegevens die niet in twijfel worden getrokken.

U legde ten slotte een usb-stick neer waarop foto's staan van het graf van uw neefjes en een foto van uw oom in het ziekenhuis. Op basis van dergelijk materiaal kan het CGVS niet uitmaken of het effectief de personen betreft waarnaar u in uw verklaringen verwijst, laat staan de omstandigheden waarin uw neefjes zijn gestorven en de oorzaak waardoor uw oom in het ziekenhuis werd opgenomen.

Naast de eigen asielmotieven haalde u ook aan dat uw kinderen in het verleden huiszoekingen meemaakten, hetgeen voor een kind ontegensprekelijk hard is, maar op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen elementen voorhanden zijn waaruit gedistilleerd kan worden dat er gewelddadige huiszoekingen bij u of uw familie zullen plaatsvinden bij terugkeer.

Met betrekking tot M.(...) haalde u ook gezondheidsproblemen aan en gaf u aan dat de medische verzorging duur is, gezien de overheid soennieten niet helpt. Naast het blote karakter van deze bewering dienen hier verdere kanttekeningen bij gemaakt te worden. Zo bestaat er überhaupt geen publieke medische verzekering in Irak en blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor iedereen toegankelijk is met een identiteitskaart, hetgeen ook blijkt uit het feit dat uw dochter effectief in Bagdad in het ziekenhuis werd opgenomen en zij medicatie kon krijgen. Bovendien komt het weinig overtuigend over dat, indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een dergelijke verregaande discriminatie ten aanzien van soennieten inzake medische verzorging, u dit niet tijdens het vorige verzoek aangehaald heeft. Uw vrouw haalde dergelijke discriminatie dan weer niet aan tijdens dit tweede verzoek, ondanks het feit dat zij eveneens naar de medische problemen van jullie dochter verwees. Zij maakte enkel gewag van het feit dat jullie dochter in Irak niet dezelfde zorg kan krijgen als in België. Hoewel het ontegensprekelijk vaststaat dat de medische zorg in België veel beter is dan in Bagdad, waar de medische zorg bepaalde tekortkomingen vertoont, zeker in publieke voorzieningen, kan niet worden aangenomen dat een dermate verregaande en structurele discriminatie omwille van jullie soennitische achtergrond aan de basis zou liggen van eventuele tekortkomingen inzake de medische verzorging van uw dochter. Betreffende deze medische problematiek van uw dochter dient u zich dan ook tot de geijkte procedure te wenden; namelijk een medische regularisatie."

Verzoekers brengen geen concrete elementen of dwingende argumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoekers verwijzen naar de medische toestand van hun dochtertje, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekers, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekers houden voor dat deze medische aandoening ervoor zorgt dat het gezin niet voldoende mobiel is om zich bijvoorbeeld elders in het land te vestigen om te ontkomen aan hun vervolgers en dat zij een hoger risico lopen op onder andere ontvoering hetzij een afrekening, doch dient in herinnering te worden gebracht dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen. (...).”

Deze arresten zijn recentelijk voor het nemen van de thans bestreden beslissing genomen. Opnieuw toont de verzoekende partij geen nieuwe, noch niet besproken elementen aan. De verzoekende partij laat zelfs na concreet aan te geven welk element over de situatie in Irak niet zou besproken zijn door te verwijzen naar het laatst ingediende verzoek om internationale bescherming. Enig nieuw element aangaande een ingediend verzoek om internationale bescherming, ingediend op 25 mei 2020 (volgens beide partijen nog hangende), maakt de verzoekende partij de Raad niet bekend. Het betoog dienaangaande is vaag en algemeen. De verzoekende partij gaat voorbij aan de volledige lezing van dit motief.

- Medische elementen van het kind M.:

“De aanvraag art. 9bis vermeldt vervolgens dat hun dochter M. medisch zorgbehoevend is en dat betrokkenen vrezen dat zij omwille van hun etnische afkomst geen voldoende medische zorgen zouden kunnen krijgen. Ook deze bewering kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkenen deze bewering met geen enkel bewijsstuk kunnen staven. Het blijft bij een blote bewering. Bovendien heeft de studie van het administratief dossier aangetoond dat M. zonder problemen kan behandeld worden in haar thuisland Irak, dat de nodige medische omkadering beschikbaar is evenals de nodige medicatie. En dat de medische zorgen als toegankelijk kunnen worden beschouwd. Deze bevindingen werden gemaakt naar aanleiding van de aanvraag art. 9ter die betrokkenen hebben ingediend.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag op grond van artikel 9ter voor het kind M. op 31 oktober 2017 ongegrond werd verklaard. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing aantekende, werd met arrest nr. 204 598 op 29 mei 2018 verworpen. Dit arrest heeft kracht van gewijsde. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij geen stukken heeft voorgelegd die erop wijzen dat de medische problematiek anders is dan wat in het verleden werd voorgehouden. In voornoemd arrest werd uitvoerig besproken en nagegaan dat de medische zorgen die het kind M. behoeft, beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Met het betoog weerlegt de verzoekende partij dit gegeven niet. Ook werd onderzocht of M. kan reizen en of de medische kosten betaalbaar zijn, wat bevestigend wordt beantwoord. De verzoekende partij is hierover ruimschoots geleden op de hoogte gebracht. De verzoekende partij toont evenmin aan dat er sprake is van een plotse stopzetting van de behandeling en concretiseert evenmin welke behandeling concreet plots moet worden stopgezet, terwijl al in het verleden is nagegaan wat de gevolgen zijn van een stopzetting en waarom er geen

plotse stopzetting voorhanden is, gelet op de in het herkomstland aanwezige hulp. Weerom blijft het betoog beperkt tot vage beweringen die niet aard zijn de bestreden beslissing te kunnen weerleggen.

- Schoolverlies van een jaar voor de kinderen:

“De bewering dat ‘de kinderen niet meer in staat zouden zijn om terug te keren naar een samenleving in Irak die niet meer de hunne zou zijn’ en dat R. ondertussen een verwesterde persoonlijkheid zou hebben wat vroeg of laat in botsing zou komen met de bestaande sociale normen en waarden; kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat de kinderen nog vrij jong zijn en dat er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken.

Betrokkenen halen verder aan dat de kinderen alhier naar school gaan, daar zij bij een terugkeer die scholing zouden dienen te onderbreken, dat zij zullen dienen in te schakelen in een totaal verschillend schoolstelsel, dat zij de Arabische grammatica niet zouden beheersen, dat de Arabische taal een moeilijke taal zou zijn voor de kinderen en dat de kinderen onderling Nederlands zouden spreken. Dit alles kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Wat betreft de bewering dat de kinderen de Arabische grammatica niet zouden beheersen, dat zij de Arabische taal voor hen moeilijk zou zijn en dat zij onderling Nederlands zouden spreken dienen wij op te merken dat het eerder ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Arabisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Bovendien waren de twee oudste kinderen 8 en 7 jaar bij hun aankomst in België. Het lijkt ons eerder ongeloofwaardig dat deze kinderen geen Arabisch meer zouden kunnen of al zeker niet dat zij het niet opnieuw zouden kunnen leren. Ook voor wat de jongste kinderen kunnen we opmerken dat de kennis van de taal snel verhoogd zou kunnen worden gezien hun jonge leeftijd en het feit dat dit de moedertaal is van de ouders. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen en het feit dat de twee oudste kinderen toch een aanzienlijk deel van hun jonge leven in Bagdad hebben gewoond, kunnen wij er redelijkerwijze van uitgaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken.”

De Raad volgt deze redenering. Het gegeven dat de kinderen een jaar schoolverlies zouden lijden, is een loutere bewering. De verzoekende partij verliest uit het oog dat zij enkel tijdelijk dienen terug te keren om de aanvraag in te dienen in Irak. Nadien kan de gemachtigde van de bevoegde minister de grond van de zaak onderzoeken en rekening houden met het volgen van onderwijs in België, de integratie en de duur van het verblijf in België.

Voorts betwist de verwerende partij niet dat de kinderen schoollopen in België en heeft zij aldus rekening gehouden met de voorgelegde stukken dienaangaande.

- Integratie:

De verzoekende partij stelt dat de gedane integratie een buitengewone omstandigheid vormt. De Raad ziet niet in dat een integratie in dit geval een bijzondere moeilijke omstandigheid vormt die verhindert dat de aanvraag verricht wordt in het herkomstland. Dit is in dit geval inderdaad een element dat moet onderzocht worden in het kader van het grondheidsonderzoek.

De bestreden beslissing antwoordt correct:

“De overige elementen met betrekking tot de integratie- nl. dat zij zich gedurende hun ononderbroken verblijf hebben geïntegreerd, dat zij alhier sociale banden hebben opgebouwd, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij werkwillig zouden zijn, dat zij een inburgeringscursus hebben gevolgd, dat zijn Nederlandse lessen hebben gevolgd en dat zij certificaten hebben behaald, dat de

kinderen hier verschillende hobby's beoefenen, dat zij lokaal verankerd zouden zijn, dat zij verschillende getuigenverklaringen kunnen voorleggen en dat zij een aanbevelingsbrief kunnen voorleggen van mevrouw B.- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen menen dat een terugkeer naar Irak het integratieproces zal afbreken, zo mogelijks teniet zal gedaan worden, waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou wegvallen. Nogmaals, de elementen van integratie kunnen in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst wordt ingediend. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.”

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij het geheel van de elementen niet heeft beoordeeld in het licht van de ontvankelijkheidsvereiste. Alle elementen die de verzoekende partij bekritiseert, waaronder de vlucht in september 2015 uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen; hun langdurig verblijf in België sedertdien; de lange duur van hun asielprocedures; hun lokale verankering in België; het gegeven dat verzoekers dochtertje M. een medische behandeling volgt in België en tenslotte het feit dat de kinderen van de verzoekende partij schoollopen in België, werden op zorgvuldige wijze onderzocht en beantwoord in de bestreden beslissing. De motieven zijn niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij laat na concreet aan te duiden op welk element van de aanvraag en de actualisaties de verwerende partij niet zou ingegaan zijn. Het komt de Raad niet toe hierna te raden. Hetzelfde geldt voor de 72 stukken die zijn neergelegd bij de aanvraag, en de stukken meegedeeld tijdens de behandeling van de aanvraag.

Verder wijst de bestreden beslissing terecht op het volgende: *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.”*

Ook dit motief is correct. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, en verwijst de verzoekende partij tevergeefs naar de omzendbrief van 9 oktober 1997.

2.5. Uit de bespreking van punt 2.4. blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling

volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn niet geschonden.

2.6. In het kopje van het middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In dit geval zet de verzoekende partij niet uiteen op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is.

2.7. De Raad besluit dat alle onderdelen van het middel, voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN